

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Mariana Kokeše ve věci

žalobce: **Ing. J. F.**

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v souvislosti s vyřízením odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Břeclav ze dne 22. 10. 2020, č. j. MUBR 172087/2020, o odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informací,

takto:

- I. Žalovanému se **ukládá** rozhodnout o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Břeclav ze dne 22. 10. 2020, č. j. MUBR 172087/2020, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhá uložení povinnosti žalovanému vydat rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Břeclav ze dne 22. 10. 2020, č. j. MUBR 172087/2020. V řízení o opatření proti nečinnosti žalovaného, vedeného před Úřadem pro ochranu osobních údajů jako nadřízenému orgánu podle zákona č. 106/1999 Sb., o

svobodném přístupu k informacím, v rozhodném znění (dále jen „InfZ“), přitom Úřad pro ochranu osobních údajů dospěl k závěru, že žalovaný není nečinný, neboť sice žalovaný vyhodnotil, že podání žalobce neobsahuje takové náležitosti, aby vůbec mohlo být považováno za odvolání, aniž by žalobce vyzval k odstranění vad podání, avšak zároveň žalovaný dle Úřadu pro ochranu osobních údajů správně vyhodnotil odvolání žalobce jako opožděné.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobce v žalobě uvádí, že žalovaný je bezdůvodně nečinný, neboť dle jeho názoru žalobce podal včasné podání, o němž byl žalovaný povinen rozhodnout. Nadto je žalovaný povinen rozhodnout i o opožděném odvolání. Rozhodnutí je povinen vydat žalovaný i v případě, že odvolání žalobce trpí vadami. Žalovaný je tak nečinný, když v řízení o odvolání žalobce vůbec žádné rozhodnutí nevydal.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že odvolání žalobce nesplňovalo náležitosti § 37 odst. 2 a § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), jelikož v něm nebylo uvedeno, co žalobce navrhuje a v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí, jež mu předcházelo. Zároveň žalovaný trvá na tom, že odvolání žalobce bylo podáno opožděně.
4. Nad rámec výše uvedeného žalovaný namítá zneužití práva ze strany žalobce, který se správními úřady v podstatě vede „spor o spor“, tedy spory s úřady vede pouze proto, aby je administrativně zatěžoval.

IV. Posouzení věci soudem

5. Krajský soud se, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, zabýval tím, zda lze dospět k závěru o nečinnosti žalovaného, přičemž shledal, že žaloba **je důvodná**.
6. Žalobce se podanou žalobou domáhá ochrany proti nečinnosti, spočívající v tom, že žalovaný nerozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Břeclav ze dne 22. 10. 2020, č. j. MUBR 172087/2020. Ze správního spisu se podává, že tímto rozhodnutím Městský úřad Břeclav odmítl žádost o informaci o výši platu svého zaměstnance, M. H., za posledních 24 měsíců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Dne 23. 12. 2020 pak byl žalobci poslán přípis, č. j. JMK 174673/2020, ve kterém žalovaný sděluje žalobci, že jeho podání nelze považovat za odvolání pro absenci podstatných obsahových náležitostí, z důvodu čehož žalovaný není oprávněn o podání žalobce rozhodnout jako o odvolání. V následném řízení o opatření proti nečinnosti žalovaného podle § 80 a násl. správního řádu žalovaný uvedl, že nevyzýval žalobce k odstranění vad odvolání, neboť odvolání považoval za opožděné, s čímž se Úřad pro ochranu osobních údajů, jako nadřízený správní orgán, rozhodující o nečinnosti žalovaného, ztotožnil.
7. Po přezkoumání postupu žalovaného v řízení o odvolání nicméně krajský soud dospěl k závěru, že postup žalovaného nebyl souladný se zákonem.
8. Podle § 20 odst. 4 písm. c) InfZ platí, že „[p]okud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona pro odvolací řízení ustanovení správního řádu; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti

správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností, v rozsahu § 16b ustanovení o přezkumném řízení a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije.“

9. Podle § 92 odst. 1 věty první správního řádu platí, že „[o]požděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne.“
10. Podle § 37 odst. 3 správního řádu platí, že „[n]emá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.“
11. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu „[ř]ízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.“
12. Podle § 93 správního řádu „[j]estliže v této hlavě není stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII této části.“
13. Z výčtu relevantních ustanovení správního řádu je dle krajského soudu zjevné, že postup žalovaného v řízení o odvolání nemá v této právní úpravě oporu. Dle krajského soudu byl postup nestandardní ze strany žalovaného především v tom, že na jednu stranu v přípisu žalobci ze dne 23. 12. 2020 žalobci tvrdil, že jeho podání vůbec nemůže být považováno za odvolání, následně v řízení o opatření proti nečinnosti tvrdil, že odvolání žalobce bylo podáno opožděně, proto jej nevyzýval k odstranění vad (tedy zjevně hodnotil podání žalobce jako odvolání). Dále je dle krajského soudu nestandardní, že se žalobce dozvěděl o hodnocení odvolání žalobce jako opožděného až v řízení o opatření proti nečinnosti žalovaného, přičemž ani tato argumentace žalovaného neospravedlňuje nevydání žádného rozhodnutí o odvolání žalobce.
14. Ze správního řádu jasně plyne, že jestliže správní orgán vyhodnotí odvolání jako opožděné, tak jej zamítne (§ 92 odst. 1 správního řádu). Pokud odvolání jako opožděné vyhodnoceno není, ale trpí vadami, je povinen správní orgán vyzvat žalobce k odstranění vad odvolání a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu (§ 37 odst. 3 správního řádu). Pokud žalobce vady odstraní, je žalovaný povinen vydat meritorní rozhodnutí. Pokud by žalobce vady neodstranil, je žalovaný povinen rozhodnout o zastavení řízení o odvolání [§ 66 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 93 správního řádu]. V každém případě vyplývá z citovaných ustanovení, že odvolací řízení musí vyústit ve vydání rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Žalovaný nicméně v nyní projednávané věci tak neučinil a nevydal v řízení o odvolání žalobce rozhodnutí, přičemž od zahájení řízení o odvolání uplynulo již více než 7 měsíců, a proto nelze než konstatovat, že se dopustil nečinnosti.
15. Z toho důvodu krajský soud podle § 81 odst. 1 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost rozhodnout o žalobcem podaném odvolání, přičemž v proběhnuvším řízení bude povinností žalovaného nejdříve vyhodnotit, jakým způsobem bude odvolání žalobce posuzovat (jako opožděné či jako odvolání s vadami) a následně postupovat tak, aby v řízení o odvolání mohlo být vydáno rozhodnutí. Pokud jde o stanovení přiměřené lhůty, krajský soud vycházel z § 16 odst. 3 InfZ, dle něhož platí, že „[n]adřízený orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem.“
16. Další námitky žalobce i žalovaného nejsou pro nyní projednávanou věc relevantní. Krajský soud se nezabýval námitkami včasnosti odvolání žalobce a povinností rozhodnout žalovaným i přes vady podání, neboť krajský soud nemůže předjímat, jak žalovaný vyhodnotí odvolání žalobce. Proti následnému rozhodnutí o odvolání může žalobce brojit

správní žalobou proti nezákonnému rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. Stejně tak se krajský soud nezabýval tvrzením žalovaného o zneužití práva žalobcem – jestliže se žalobce dopouští zneužití práva, je možnost promítnout tuto skutečnost do rozhodnutí o odvolání žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

17. Na základě uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že žalovaný je nečinný, proto dle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému rozhodnout o odvolání žalobce. K tomu stanovil krajský soud přiměřenou lhůtu.
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
19. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Ze spisu vyplývá, že žalobci vznikly toliko náklady na zaplacení soudního poplatku za zahájení řízení ve výši 2 000 Kč, krajský soud proto přiznal žalobci náhradu nákladů řízení v této výši.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. července 2021

JUDr. Zuzana Bystřická
předsedkyně senátu